

Viatge a Senegal: cooperació o turisme sexual?

Un relat de: [Dolorettes](#)

Quan aquí començava la primavera, fa un parell d'anys, vaig viatjar per fi a Senegal, amb una ONG poc coneguda que presta sobretot assistència sanitària. El viatge, carregats de maletes amb medicines i altres productes per a l'ajuda, va resultar una miqueta pesat, però sense incidents greus. La regió en la qual es va desenvolupar la nostra missió es diu la Casamance. Situada al sud, entre Gàmbia i Guinea Bissau, aviat em vaig adonar que és un lloc especial. La vida es fa al voltant del riu Casamance, amb molts braços d'aigua, manglars i prop del mar. Em van dir que la tribu majoritària allí eren els diolas. Tenen trets fins i és freqüent la bellesa d'homes i de dones, però la nostra expedició es fixava més en els homes, perquè gairebé totes érem noies. I molt per cert que aquests homes tan macos són un atractiu turístic de primera magnitud per a les dones blanques que allí viatgen i també ho van ser per a moltes de les noies de la nostra missió. Semblàvem una caravana de dones! Sobre el nostre treball diré poc, que treballem bastant i no sempre en bones condicions, que vam tenir motius per sentir-nos satisfetes, sobretot perquè els destinataris principals de la nostra missió eren els nens, que caldria que les autoritats i la gent d'allí s'impliquessin més en l'educació, la sanitat i altres serveis, perquè hi ha tant treball per fer i de poc serveix que un grup de persones que vénen d'Europa faci una bona labor si els locals, gairebé poso nadius, no col·laboren i no continuen el que es fa, encara que per descomptat que hi ha persones que sí estan implicades en el desenvolupament del seu país, encara que normalment sigui per pur interès personal, però... així són les coses.

Abans de sortir ja m'havien informat que algunes de les noies no anaven solament per la cooperació. Em van parlar tant d'una veterana, una valenciana que viatjava molt i que estava boja pels senegalesos, que sentia una gran curiositat. També sentia una miqueta de temor, també, perquè em van dir que quan arribés allí em trobaria pretendents tant si els buscava com si els evitava. Per descomptat que baixant la veu i amb molts somriures em van parlar de la famosa "grandària" que gasten els senegalesos i de les precaucions que convenia prendre, tant si volies sexe amb ells com si volies evitar-ho, perquè em deien que són molt molt molt insistents i tenaços. I era cert, són molt lligons, molt convincents, molt dolços. Tan amables i afectuosos que si et descures una miqueta estàs caçada, encara que no volguessis al principi. Allí no és extraordinari que una dona blanca lligui, l'absolutament rar, per a no dir impossible, és que no lligui. No vull dir que totes les dones de l'expedició acabessin per caure en els braços d'algun senegalès, però moltes sí. Encara que als nois aquells els agraden molt les dones blanques i en molts casos això és prou, tampoc és tan normal que un maquíssim mosso de vint anys es pren d'una dona de quaranta, cinquanta o seixanta. N'hi ha alguna altra cosa que ajuda, són els diners. Només amb les propines que les noies els donen ja poden guanyar molt més que treballant. I per als senegalesos que treballen per l'ONG érem una ganga: poc treball, salari garantit, dones blanques per tenir amb elles sexe fins a avorrir-se i després bones propines, regals i comissions de les despeses que feia l'expedició. Els més espavilats treuen a les ONGs i especialment a les dones blanques tant diners com el que guanyen els professionals tals com a mèdics o enginyers, funcionaris importants o fins i tot comerciants acomodats. Els senegalesos fiquen molt però treuen més.

Quan vaig conèixer a la famosa veterana en la cooperació i en l'amor als africans va resultar que s'havia portat a una amiga, ambdues valencianes, per introduir-la a l'ambient de la cooperació tal com ella ho entenia. Aviat vaig advertir que la nova era una noia un tant retreta, tímida (la diré Remei) i que la veterana (l'anomenaré Aguedita) li havia preparat alguns nois perquè triés, però amb molt tacte per no espantar-la. Com els interessos d'Aguedita i la seva generositat eren conegudes, al voltant d'elles sempre hi havia diversos senegalesos, atenent-les com a deesses. Sense que elles ho sabessin, algun de l'expedició cantava una cosa divertida que deia "nunca fueron voluntarias de negros tan bien servidas, como Reme y Aguedita, cuando a Senegal vinimos". La resistència de Remei va anar desfent-se poc a poc, perquè els senegalesos saben ser encantadors i no es rendeixen mai, menys encara si hi ha diners a guanyar. Una nit, desvetllada i escoltant uns sorolls que no distingia, vaig sortir de la meua cambra a la recerca dels serveis i en passar al costat de l'habitació d'elles vaig poder escoltar sospirs i terratrèmols vigorosos. Si les dues havien rebut a dos nois o si allí hi havia una amb el seu senegalès i l'altra s'havia canviat a la cambra d'un altre noi no ho sé, però aquella nit amb prou feines vaig poder dormir. Fins a la matinada va haver-hi sorolls. Al matí següent Aguedita estava com sempre, però Remei amb prou feines podia amb el seu cos i no va dir ni una paraula en tot el matí. Un dels nois no va aparèixer fins a més tard i, casualitat casualitat!, no es va apropar a ella en tot el dia i tampoc els dies següents, encara que era dels quals l'havien rondat dies i dies. La veritat és que dissimular no és el que fan millor aquests xicots. Els dies que van faltar no es parlaven en públic i després es trobaven a soles. Així que amb aquest ha estat al final? No era dels més joves ni dels més macos, un noi prim, fibrós, molt discret, passats els trenta anys i molt bé dotat, segons em van dir, que jo no ho sé. No s'ho va fer malament la discreta valenciana, després de tot, pensàvem més d'una. Però crec que moltes de les noies de la missió van tenir el seu. A les valencianes aquestes, el que passa és que el plomall se'ls va veure molt, doncs Aguedita ja era molt coneguda pels blancs i pels negres i Remei anava de la seva mà (digues-me amb qui camines...) En general, però, va quedar ben clar que si un munt de dones, la majoria divorciades i d'edat mitjana, viatgen al Senegal, no és solament per la cooperació.